

Snön lyser vit på taken

av Joakim Hertze

©2009 Joakim Hertze. Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-Inga bearbetningar 3.0 Unported licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/> eller skicka ett brev till Creative Commons, 171 Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

"Titta!" skrek Alfred och tryckte näsan mot fönstret. Hans andedräkt immade på glaset.

Alice stod bredvid honom och stirrade ut i mörkret. Snö täckte altanen och gräsmattan. Snöflingor singlade ner mot marken. Borta vid förrådet syntes en fläck av ljus mot snön. Den rörde sig fram och tillbaka, när en figur med vitt skägg och röda kläder klev fram med en lykta i handen. På ryggen bar han en säck.

"Tomten!" ropade Alice.

Det pirrade i hennes mage. Hon hade svårt att stå stilla och hoppade upp och ner på stället. Tomten gick fram emot dem och knackade på glaset i altandörren. Pappa gick fram och öppnade.

"Nej men, är det inte tomten som kommer?" sa han.

"God afton, god afton," sa tomten. "Finns här några snälla barn?"

Farmor satt i soffan och log.

"Har resan gått bra, Tomtefar?" frågade hon.

"Jo då", sa Tomten. "En av renarna är sjuk, så jag fick ringa in en vikarie."

Alice tyckte att tomtens röst lät bekant. Hon såg sig om i rummet. Mamma och pappa stod bakom henne. Farmor satt i soffan, bredvid mormor. Morfar satt i sin rullstol och drack glögg från en mugg. Var fanns farfar?

"Är det någon som vill komma och sitta i mitt knä?" frågade tomtefar och satte sig på en pall.

Mamma gick fram med Alfred. Han höll henne hårt i handen, men klättrade själv upp i knät.

"Så – vad har en sådan här ung man önskat sig?"

Alfred sa ingenting, utan stirrade rakt upp i tomtens ansikte. Han la huvudet på sned, rynkade pannan och tog ett stadigt tag i skägget med ena handen. Med ett ryck lossnade alltihop och tog med sig luvan och näsan.

"Farfar", sa Alfred.

"Din lilla busunge!" sa farfar med sin vanliga röst och kittlade honom tills han kiknade.

Alice kände det bränna i ögonen när tårarna välldes fram. Hon sprang ut ur vardagsrummet och uppför trappan till övervåningen. Inne på sitt rum klättrade hon upp i våningssängen och drog täcket över huvudet.

Pappa kom in och ställde sig vid sängkanten.

"Alice?" sa han.

Det var tyst under täcket. Pappa lyfte på ena hörnet. Alice låg hopkurad på sidan, med två fingrar i munnen. Håret var tovtigt och låg över ansiktet. Ögonen var rödgråtna och hon snyftade svagt.

"Alice, lilla gumman", sa pappa. "Farfar ville bara göra dig och Alfred glada."

Alice vände upp ansiktet.

"Var är den riktiga tomten?" frågade hon.

Pappa stod tyst en stund innan han svarade.

"Det är komplicerat, Alice."

"Vad betyder 'komplicerat'?"

"Det betyder att det inte är så lätt att förklara."

"Har du sett den riktiga tomten?" frågade Alice.

Pappa var tyst en stund igen.

"Jag tror det. En gång – när jag var liten – ungefär lika gammal som du är nu."

Alice slutade snyfta.

"Hur såg han ut?"

"Han var..." Pappa rynkade pannan. "Jag minns inte riktigt."

Han drog bort täcket helt och hållet.

"Kan du inte komma ner nu, så vi får öppna paketen och äta mat?"

Alice satte sig upp på knä i sängen och la armarna runt pappas hals. Han lyfte upp henne och bar henne ner för trappan och tillbaka till vardagsrummet.

Farfar hade tagit av sig tomtekläden och hade nu bara en röd luva på sig. Han kramade om Alice och så hjälptes de åt att dela ut julklapparna som låg under granen. Alice samlade sina på hög och

väntade tills alla andra hade öppnat sina innan hon rev pappret av sitt första. Efteråt satte de sig alla vid bordet igen och åt ris á la Malta, med färska bär. Alice drack julmust och hallonsoda tills hon blev så kissnödig att hon nätt och jämt hann till toaletten i tid.

”Klockan börjar bli mycket, ungar,” sa pappa till sist. ”Nu är det dags för sängen.”

”Nej!” skrek Alfred och försökte gömma sig under bordet.

Mamma borstade Alice tänder och följde med till hennes rum, där hon hjälpte hjälpte henne att byta om till nattlinne, innan de satte sig för att läsa en saga. Alice var trött. Ögonlocken föll ihop av sig själva och hon hade redan somnat hårt innan sagan var slut. Mamma lyfte upp henne i sängen och bäddade ner henne. Hon gav Alice en puss på pannan och släckte läslampan.

”God natt, min skatt,” sa hon och gick ner till gästerna i vardagsrummet.

Alice vaknade av ett konstigt ljud. Hon låg kvar i sängen och lyssnade. Farmor snarkade i Alfreds rum, men annars var allt tyst. Så kom ljudet tillbaka. En lätt duns, följt av ett plingande ljud – som från en bjällra. Det lät som det kom från taket.

Alice vek undan täcket och klättrade ur sängen. Hon rullade upp gardinen och såg ut i natten. Fullmånen lyste upp snön på grannhustaken. Ingenting rörde sig. Alice skulle just dra ner gardinen igen, när en skugga for förbi fönstret. Något slog i trädäcket nedanför med ett dämpat ljud. Alice ryckte till. Hon kände sig inte rädd, utan nyfiken. Det kändes som om fjärilar dansade i hennes mage. Hon smög ut ur sitt rum, förbi dörren till mamma och pappas sovrum och förbi Alfreds rum, där farmor och farfar sov. Katten Max satt vid trappkrönet och spanade ut genom fönstret som vette mot gatan. När han såg Alice började han spinna och strök sig mot hennes ben.

Alice klättrade över barngrinden och gick tyst nerför trappan. Hon stannade till nedanför och lyssnade, innan hon fortsatte in till vardagsrummet. Julgranen var fortfarande tänd. Kulorna blänkte röda i det svaga ljuset. Alice kröp upp i soffan och såg ut genom fönstret

ovanför. Utanför stod en liten man, knappt högre än hon själv. Det lilla ansiktet ramades in av vitt skägg och hår. Han var klädd i en mörkgrå rock och luva.

Alice kröp ner från soffan igen och in under soffbordet. Hon täckte sig med en filt, men lämnade en liten öppning så hon kunde se ut mot altandörren.

Mannen såg uppåt, längs husfasaden. Sedan la han en hand mot glasrutan i altandörren och skakade på huvudet. Han tog ett steg tillbaka och klappade tre gången med händerna. Långsamt trycktes han ihop, tills han var alldeles platt. Utan ett ljud gled han in under dörren och blev liggande på vardagsrumsgolvet. Han såg ut som en docka utklippt ur papper, snarare än en levande person. Med ett "popp" svälldes han upp till sin fulla storlek igen och ställde sig upp.

"Det blir besvärligare att ta sig in för varje år som går," muttrade han.

Snökristaller glimmade i hans skägg, smälte och blev till vattendroppar.

"Tomten," sa Alice tyst.

Tomten såg sig om i rummet, med handen i sidan. Han gick fram till granen, tog av sig en handske och kände längs en av grenarna. I ljuset skiftade tyget i hans kläder i mörkt rött. Han stoppade handen i en ficka och drog upp en vattenkanna med lång pip. Han la sig på alla fyra och fyllde på julgransfoten, sedan ställde han sig upp och borstade av knäna och stoppade tillbaka kannan i fickan.

Det kliade i Alice näsa. Hon försökte rynka den och klämma den mellan tummen och pekfingret, men det hjälpte inte. Hon nös, med munnen stängd. Tomten ryckte till och såg åt hennes håll. Alice låg blick stilla.

Tomten tog några steg mot soffbordet, under vilket Alice låg gömd. Han höll upp sin ena hand i luften och från ingenstans plockade han ett litet paket, inslaget i guldpapper med röda snören, knutna till en rosett. Först var det genomskinligt, som det vore gjort av glas. Formen flämtade och vred sig som en ljuslåga. I tomtens hand blev det

fastare och fastare, mer och mer verkligt. Han satte ner det på bordet, ovanför Alice huvud.

”God jul, Alice,” sa han och försvann.

Gnistrade snökristaller föll genom luften och landade på mattan. Alice låg tyst en stund under filten, innan hon vågade krypa fram. Allt var stilla igen.

Julklappen stod på bordet. Den sken, som av ett eget ljus. Alice lyfte upp den och drog i snöret. Rosetten löstes upp och hon lyfte på locket. Inuti låg en snöglob av glas. Hon lyfte upp den ut kartongen och höll upp den för att se bättre. Inuti fanns en snötäckt kulle med tre granar. Under en av dem satt en kaninmamma med två små ungar. När Alice rörde globen virvlade gnistrande snöflickor upp och la sig på träden. En doft av hyacint och pepparkaka spred sig. Alice kände sig varm och trygg.

Hon tog med sig julklappen upp till sin säng och ställde den bredvid sig. Hon drog upp täcket, la huvudet på kudden och slöt ögonen. Snart hade hon somnat och drömde om varm choklad och snöbollar.

I snögloben bredvid henne lyste en liten måne upp snön. Kaninmamman vädrade i luften, innan hon kurade ihop sig med sina ungar och somnade hon också.